

Advent - Primer diumenge

[Jr 33,14-16](#)

[1 Te 3,12-4,2](#)

[Lc 21,25-36](#)

Avui és el primer diumenge d'Advent. Tornem a iniciar, doncs, la preparació per al Nadal. És a dir, tornem a començar, una vegada més, el cicle anyal en el que anirem recordant i actualitzant el naixement, la vida, la mort i la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. Potser a algú, sobretot dels qui ja van carregats d'anys, se li oïrrà pensar: ¿Altra vegada? ¿Quin sentit té això, que any rere any tornem a dir que ens ve un Salvador, que Ell ens traurà de les nostres penes i misèries, que tinguem esperança..., quan de fet, any rere any, tot sembla seguir igual? El món està ben desgavellat i no es veu que hi hagi res capaç d'arranjar-lo. Però, pensant-ho bé des de la nostra fe cristiana, potser haurem de reconèixer que no tot segueix sempre igual. Els textos que llegim a la litúrgia d'avui ens volen dir precisament això: que tot i experimentar que les coses van com van - i sovint van de molt mal borràs -, podem tenir i hem de tenir esperança. Perquè aquest món nostre, tan desgavellat, tan ple de misèries, de violències, de contradiccions, de frustracions..., Déu l'estima. Encara que podria semblar el contrari, el món no ha estat abandonat de la mà de Déu, sinó que Déu mateix decideix venir a aquest món nostre i obrir camí amb nosaltres en mig de la foscor o l'angoixa en què podem trobar-nos. Més encara, Déu ha vingut a participar de les nostres foscores aportant-hi la seva llum i el seu escalf. Això és el que celebrem al Nadal; el que hem de celebrar i ratificar cada Nadal, any rere any: que, tot i que les coses van com van, creiem que Déu ens estima i que per això Ell mateix va venir al nostre món, i per això podem tenir i hem de tenir esperança. Perquè el cristià és, abans de tot, un home/dona d'esperança. No precisament de l'esperança que les coses se'ns arranjaran de cop al nostre pler. Però sí de l'esperança d'allò que Jesús, Déu-amb-nosaltres, va començar a fer i ens va ensenyar a demanar: "*Que vingui el seu Regne, que es faci la seva voluntat en la terra com en el cel*". Celebrar el Nadal és ratificar-nos cada any en aquesta pregària i en aquesta esperança, tot i les nuvolades fosques que semblen amenaçar-ho tot. Fixeu-vos en les lectures d'avui. A l'evangeli, Jesús, ja les vigílies de la seva tràgica fi, indica als deixebles que "*les nacions viuran amb l'ai al cor, esverades pels bramuls de la mar embravida*": el llenguatge, no es pot negar, és una mica inflat, del gènere apocalíptic propi de l'època. Però, qui no dirà que, sense necessitat d'atenir-se a aquest llenguatge pompós, el món segueix sota aquesta mateixa angoixa? Però tot i això, Jesús segueix dient: "*Quan això succeeixi, alceu el cap ben alt, perquè aviat sereu alliberats*". Ser cristià - creure en Jesús Salvador - vol dir això: mantenir el cap alt amb l'esperança d'alliberament, en mig de les contradiccions i angoixes d'aquest món. I la raó d'aquesta esperança és precisament la fe que "*el Fill de l'home*", aquest infantó que es fa home com nosaltres i neix en condicions miserables a Betlem, és, com acabarà dient l'evangeli que hem llegit, el que "*vindrà amb poder i majestat*" a donar el vertader sentit i valor a les realitats d'aquest món. Hem de confessar que no és fàcil mantenir sempre viva aquesta esperança: per això l'Església ens hi vol ajudar cada any recordant-nos i fent-nos celebrar el que el Nadal significa. El Nadal significa que Déu estima aquest pobre món nostre; i que, si Déu l'estima, podem tenir esperança. El Nadal és la festa de l'esperança. Això és el que ens deia Jeremies en la primera lectura: "*Vindran dies... que compliré la promesa que tinc feta a la casa d'Israel... Faré néixer un plançó que portarà justícia i bondat... al que nomenaran El Senyor -és-el-nostre-bé*". El Nadal és, doncs, la festa de l'esperança. No l'esperança que ho podrem resoldre tot al nostre pler, però sí l'esperança que podem treballar amb el nostre Déu-fet-home perquè "*vingui el seu regne i es faci la seva voluntat*". I això demana viure com a seguidors de Jesús, que va venir com un qualsevol, senzill i pobre, a servir i no a fer-se servir, que va passar fent el bé a tots, i fins donà la seva vida per tots. Celebrar l'esperança pel Nadal implica entrar pel camí del seguiment de Jesús, capdavanter i guia de la nostra esperança. Ho deia també Jesús en l'evangeli que hem escoltat: "*Que l'excés de menjar i de beure o la preocupació dels negocis no afeixuguin el vostre cor...*". El que mata la nostra esperança és que vivim angoixats i aclaparats per tantes coses que no són les del seu Regne. Hem de reconèixer que l'esperança cristiana, de fe, no ens resulta gens fàcil, perquè, com deia Sant Pau, "hem d'esperar contra esperança": és a dir, hem d'esperar en l'amor del Déu tot-poderós contra la diària experiència negativa de com van les coses. L'esperança cristiana, de fe, no consisteix a esperar que tot anirà bé perquè tot ho tenim ben controlat, calculat i previst. Consisteix en reafirmar-se constantment que, vagin com vagin les coses, Déu està sempre per damunt de tot i el seu amor no ens deixarà mai del tot, encara que de vegades potser pensem que fa el ronso o posposa el seu ajut a un més enllà que ens resulta remotíssim. Per això l'esperança cristiana és una veritable gràcia, que s'ha de demanar. És també una virtut de les més bàsiques: és, senzillament, l'actitud concreta en què es verifica si hom es deixa marcar per la fe en allò que va esdevenint. És una virtut que s'ha d'exercitar amb l'ajuda divina: un ha de fer exercicis d'esperança constants contra l'experiència negativa de les frustracions - personals i socials - que la vida comporta. Aquesta podria ser una de les finalitats de l'Advent: un temps per a demanar i per a exercitar l'esperança. En l'antífona del salm cantàvem: "*A vos elevo la meua ànima, Senyor*". Això podria resumir el sentit de l'Advent: l'Advent és com un crit a "*eleva la nostra ànima*". A no deixar que la nostra ànima, afeixugada per les contrarietats o pels mals que ens envolten, s'abandoni a la desesperança; a no deixar que s'arrossegi només per les satisfaccions egoïstes i rastres, les buides vanitats i cobejances, el menyspreu i l'abús dels altres... I podrem esperar que es compleixin les promeses de l'Advent si ens posem a demanar i a treballar perquè es faci la voluntat de Déu "*en la terra com en el cel*", tal com Jesús ens va encarregar.

ETIQUETES

ALLIBERAMENT DESESPERANÇA FRUSTRACIÓ ESPERANÇA